

Удача

Пролог

Коли моїй мамі було сімнадцять, вона прийняла виклик своїх подруг і заплатила двадцять доларів віщунці з мандрівного карнавалу, аби та розповіла її долю.

Залишивши подруг стояти на запиленій стежці під ланцюжком мерехтливих гірлянд, мама рушила слідом за віщункою в освітлений свічками намет. Стіни були прикрашені гобеленами із вишитими на них сузір'ями. Стіл, розташований у центрі приміщення, укривала чорна, як ебенове дерево, тканина. На його поверхні були розкидані кристали, небесні карти, мушлі й кістки. На дерев'яній таці горіла аромапаличка із запахом кориці. Коли мама сіла, віщунка, яка була типовою представницею свого роду, з їхньою любов'ю до шифонових хусток і срібних прикрас, почала перебирати предмети, об'єднуючи мушлі, кристали й кістки в загадкові купки. Вона переглянула небесні карти, а потім перейшла до маминих долонь.

Якось я запитала маму, чи не почувалася вона незручно.

— Навпаки, — відповіла мама. — Я увійшла в той намет налаштована скептично, але коли сіла... Та ворожка була незнайомкою і, безумовно, дивною, проте я відчувала спокій.

Тихим голосом, із акцентом, більш виразним, ніж мамина протяжна міссісіпська говірка, віщунка поділилася побаченим за допомогою мушель, зірок, кристалів та хіромантії.

— Для тебе, — сказала жінка, — освіта є надважливою. Продовжуй добре вчитися.

Мама, яка була ненаситною читачкою з майже фотографічною пам'яттю, кивнула.

— Ти шукаєш справжньої дружби; це твоя живильна сила, — продовжила віщунка. — Сім'я теж важлива. Твоя мати — твоя опора. Ви й надалі будете близькими, хоч не завжди в буквальному сенсі.

Тоді віщунка замовкла, занурившись у транс, її очі потемніли.

Мама нахилилася вперед, збентежена, але заінтригована.

Віщунка завдала важкого удару:

— Твій батько помре, перш ніж ти покинеш його дім.

Мама планувала поїхати з батьківського дому вже наступного року; її чекав університет Міссісіпі, також відомий як *Ole Miss*. Приголомшена, вона відкинулася на спинку стільця. Їй хотілося ставити питання, протестувати, адже татко був міцним, як дуб.

Чому сиділа в наметі ясновидиці, коли надворі відбувся справжній карнавал? Вона мала б бути разом зі своїми подругами. Можна ж піднятися й піти. Їй *варто* піднятися і піти.

Однак похмурий вираз обличчя віщунки прикував маму до стільця.

Мама кліпнула, стримуючи сльози, і знайшла в собі сили слухати далі.

— Свою споріднену душу ти зустрінеш після смерті батька, — мовила віщунка. — У ній знайдеш силу жити далі. Невдовзі після цього до тебе прийде й романтичне кохання. І хоч перше враження виявиться не надто приємним, будь відкритою до можливостей, відкритою до нього, — жінка простягнула руку над захаращеним столом і поклала пальці на мамине зап'ястя, відчуваючи, як у тієї пришвидшився пульс. По маминому тілу пробігли мурашки, шкіру пройняло морозом і почало поколювати. — У тобі б'ється серце опікунки. Ти народилася, щоб любити.

Це та частина розповіді, коли на мамині очі завжди навертаються сльози.

Далі віщунка заговорила про мене.

— Ти народиш одну дитину, дівчинку з волоссям кольору стиглої пшениці та очима свого батька, блакитними, як океанська безодня. Вона буде твоєю найбільшою радістю і пройде шлях, схожий на той, що прокладаєш і ти. Жінка, про яку я говорила, — дзеркало твоєї душі — народить судженого твоєї дочки.

Сеанс закінчився, і моя мама вийшла з намету.

Надворі й далі вирувало свято. Усюди лунали дзвони й блимали неонові вогники. Повітря пахло хот-догами, смаженим солодким тістом і димом. Мама відшукала подруг, які благали розповісти про передбачення віщунки.

Вона відмовилася.

Мама зберегла це для себе...

...вражена тим, як усе справджувалося у неї на очах.

Моя мама — педагог і має дуже тісне коло друзів. З бабусею вони спілкуються щодня. Рак простати забрав її татка через два тижні після того, як мама закінчила старшу школу. Вона познайомилася з Бернадеттою — Берні — у свій перший день в університеті *Ole Miss*. Вони ділили кімнату в гуртожитку і досі клянуться, що не можуть жи-

ти одна без одної. А вже через місяць, на вечірці братства, один блакитноокий першокурсник підкинув кавуновий льодяник «Jolly Rancher» у мамин слабоалкогольний напій. Вони протанцювали дві пісні, після чого хлопець назвав маму коханням усього свого життя, а потім обблював пуншем її туфлі від «Steve Madden».

Вона йому пробачила.

Вони зустрічалися впродовж усіх років навчання в університеті, а коли хлопець вступив до армії, мама прикрипила нашивку на його форму. За кілька тижнів вони одружилися під запашним цвітом магнолії. На банкеті, на превеликий жаль моєї бабусі, офіціанти подавали той самий пунш у пластикових стаканчиках. Молодята переїхали, пережили дислокацію й знову переїхали. Берні вийшла заміж за татового товариша по службі із Корпусу підготовки офіцерів резерву, Коннора Бірна. Незабаром у них народився хлопчик, який важив аж п'ять кілограмів. Коннор знепритомнів і впав на підлогу в пологовому залі. Пуповину перерізала моя мама.

Беккет Бірн.

Волосся — відтінку іржі.

Очі — кольору хакі.

Серце — обіцяне мені.

А вже за вісімнадцять місяців на цей світ з'явилася я, настільки тендітна, наскільки кремезним був Бек, із волоссям кольору стиглої пшениці та блакитними, як море, очима.

Коли мама вперше взяла мене на руки, вона не плакала — але не тому, що не була зворушена, і не тому, що не почувалася щасливою.

— Я не плакала, моя солоденька Ліє, — промовляє мама, притуляючи до моєї щоки руку й закінчуючи історію, яку розповідала вже незліченну кількість разів, — тому що знала тебе зі своїх сімнадцяти років.

ДІТИ ВІЙСЬКОВИХ

Сімнадцять років, Вірджинія

Коли я навчалася у восьмому класі, мого тата відправили на рік до Афганістану. В одну з численних безсонних ночей я розгорнула свій щоденник, який завжди тримала під рукою, і зробила деякі розрахунки: з моїх тринадцяти років тато був відсутнім шість. Майже половину мого життя він провів на службі в різних країнах.

Щоразу, коли його викликають, я ридаю ридма. Як і мама. Та зрештою ми звикаємо до цього. Живемо далі. Вживаємо.

З Божою волі, тато теж.

Через шість, вісім, дванадцять місяців татко повертається додому. Ми з мамою чекаємо на нього з плакатами, на яких моїм округлим почерком червоним та синім кольорами виведено: «З поверненням додому, татку!» Тато, від якого пахне іншими містами, обіймає мене й шепоче: «Я сумував за тобою, Міллі».

Люди навколо витирають сльози і дякують йому за службу. Тато скромно всміхається. Він військовий у третьому поколінні. І для нього це не просто служба: патріотизм тече у венах.

За традицією, коли тато повертається, ми заїжджаємо в «Burger King» та замовляємо подвійні *whoppers* із газованими напоями. Потім вирушаємо до будинку, який винаймаємо, у місті поряд із військовою базою, де на той момент живемо. Тато тягне свої заповнені сумки до гаража, а після гарячого душу й кількох пляшок індійського пейл-елю засинає на розкладному кріслі, виснажений джетлагом і відчайдушною потребою у безперервному сні.

Я завжди добре ладнала з батьками. Думаю, так буває майже з усіма дітьми військових. Ми кочівники, сім'я каріба, яка пересувається сушею під керівництвом тата, і єдине, що залишається незмінним, — ми самі. На цьому шляху я встигала заводити друзів, проте коли думаю про них, то уявляю веселощі, можливість розв'ятися і заповнити чимось час. Навряд чи ми б товаришували *все життя*.

Єдиний виняток — Бек.

Він теж був сином військового. Бек знав, що таке переїжджати кожні кілька років, пакувати всі свої речі та прощатися з друзями. Знав, як це — бути новачком. Його тато відправляється на службу так само часто, як і мій. Бек не раз відривав кільця з тих довгих паперових гірлянд, які використовував, аби рахувати дні до татового повернення. Він покладався на Берні так само, як я покладалася на маму.

Бек мене розумів.

Я виросла, їздячи на канікули із сім'єю Бірнів, телефонуючи Берні через *FaceTime*, щоб обговорити драматичні підліткові серіали, які ми дивилися разом, і відвідуючи церемонії Коннора, на яких його підвищували

у званні так само, як і мого тата. Коли мені було три-чотири-п'ять (Беку — п'ять-шість-сім), наших татів перевели в один підрозділ у Форт Брегг. Ми жили в одному житловому комплексі. Коли мені було вісім-дев'ять-десять (Беку — десять-одинадцять-дванадцять), це сталося знову. Форт Льюїс. Ми жили на одній вулиці. Коли мені було чотирнадцять (Беку якраз тільки виповнилося шістнадцять), мій тато отримав посаду в Пентагоні. Коннора відправили у Форт Бельвуар, який теж розташований у Північній Вірджинії.

Знову разом.

Берні й мама не тямалися від радості.

А ми з Беком закохались одне в одного.